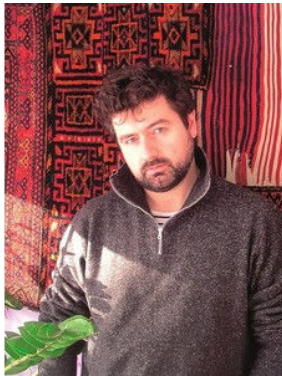

Филип Казан: „Апетит” е книга за страстта

Филип Казан е ерудиран историк, страстен готвач и любител на пътешествията. Романът му „Апетит” изследва кулинарните екстравагантности, на които са се наслаждавали италианските благородници през XV век. Героят му Нино притежава изключителна дарба за вкусове - умение, което се оказва едновременно и шанс, и проклятие за младия готвач. Действието се развива основно във Флоренция и Рим, а храната ни предоставя един необичаен поглед към историята и живота през Ренесанса, тъй като

работата на Нино го свързва с важни политически фигури и с най-известните художници на неговото време като Леонардо да Винчи и Ботичели.

Добрите познания на Филип Казан за света на кухнята му помагат за написването на романа. Съпругата му Тара е притежавала два ресторанта за средиземноморска кухня във Върмонт, САЩ, и той активно е бил ангажиран в дейността им. „Ако някой от семейството ви има ресторантърски бизнес, се оказва, че и вие работите там на пълен работен ден, казва Казан. Готвех, печех хляб, създавах рецепти, правех поръчки за продукти, но също така отпушвах тоалетни и правех всичко, което се налагаше. Това е невероятно тежка работа, но също така и невероятно удовлетворителна. Вдъхновявахме се от ястията, които приготвяхме всеки ден.”

Романът „Апетит” е започнат като чиста форма на бягство, своеобразен начин чрез писането Филип да се откъсне от времето и мястото, които не са му били особено приятни – Нова Англия през зимата, в навечерието на банковата криза. „Основната идея за книгата ми хрумна, докато приготвях наденички в неотоплена кухня с изглед към една замръзнала река в щата Върмонт. Икономиката потъваше, а нашият бизнес едва успяваше да се задържи на повърхността. Приготвях тосканско салсиче с ръчна месомелачка и си мислех как бих предпочел в този момент да съм във Флоренция и да си купувам тези наденички от Mercato Centrale, вместо да ги меля тук, в минусовите температури на Съединените щати, с банкрута, надвиснал над главата ми като дамклеков меч. За последен път бяхме ходили във Флоренция преди две години и храните, които ядохме там, заедно с всеобхватната страст, придружаваша по принцип италианската храна, се бяха превърнали в главно вдъхновение за откриването на нашия ресторант. През онзи ден използвах много проста рецепта: само свинско месо, сол, черен пипер, малко смлян джинджифил и настъргана портокалова коричка, които са почти перфектни за целта. И така, въртях си аз ръчката на месомелачката и мисълта ми се рееше към кухнята на Тоскана, към творческия подход към храната като цяло и към майсторството на най-добрите световни готвачи (аз съм писател, а не професионален готвач, което обяснява и липсата на умствена дисциплина в мен – между другото, салсичето се оказва прекрасно).

Малко след това затворихме завинаги ресторанта и нещата станаха невероятно объркани. Трябваше отново да събираме разпилените парчета на живота си... Накрая се прибрахме у дома, в Англия, където (съвсем както се полага) написах „Апетит”.”

За Филип творческият процес е бил „физическо предизвикателство”: „Пишех романа в малката си мрачна къща, а децата ни буквално скачаха по главата ми и мятаха фигурки от „Лего” по мен. Моето вдъхновение бяха собствените ми кулинарни изживявания, затова имах идеи и вече бях мислил много за героите си. Беше ми

изключително приятно да пиша, защото успях да излея страстта си към храната. Това е книга за страстта.”

Постепенно осъзнах, че писането за храна ми помага да не губя връзката си с вечните аспекти на живота – семейството, любовта, глада, съзидателността, алчността, отвращението, радостта. Установих, че общувам и със спомена за баба ми, която е родена в Северна Гърция. В главата ми нахлуха картини от детството ми – как тя готви, как пухкавите ѝ ръце разбиват жълтъци с брашно за сладкиш, как поръсват с подправки някое ястие или как пълнят зелка. Спомних си как някога седях на стол в кухнята и наблюдавах майка ми как готви. Как като юноша, докато веднъж се разхождах из Флоренция, си дадох сметка, че от всеки отделен прозорец се носят прекрасни аромати на готвено, и как после влязох в един музей и се изправих пред най-върховните образци на изкуството. Постепенно се потопих в образа на моя главен герой – Нино, който живее изцяло чрез сетивата си. И макар че Нино със сигурност не е мой прототип, преживяването за мен бе безкрайно просветляващо. Докато пишех „Апетит”, научих много неща.

Източник: в материала е използвана част от статия от Westernmorningnews.co.uk